

144. Jeg saa ham som Barn.

(Det gode Syn.)

Norsk Folkemelodi.

Andante.

1. Jeg saa ham som Barn med det sol - ri - ge Øj - e, i Regn - bu - ens

Glans paa de hjem - li - ge Høj - e, han kys - sed min Kind, og vi

leg - te med Stjer - ne, mens Kor - set stod skjult mel - lem Løv i det fjer - ne.

2. Jeg saa ham som Yngling i Livskraftens Morgen,
da Aanden fløj højt imod Herligheds - Borgen;
han vinked min Sjæl, og jeg glemte det lave,
hans Ild kasted Glans paa Forkrænkelsens Grave.
3. Jeg saa ham som Mand i den modnede Sommer,
da Synderen skjælv for den hellige Dommer,
da Hjertet slog tungt, og min Isse var sænket,
og Dødstanken strengt havde Livsmodet lænket.
4. Først da fik jeg kende hans salige Naade,
først da løstes Korsets Forargelsens Gaade,
først da lærte Hjertet at favne den Byrde,
som han mig har rakt, den forbarmende Hyrde.
5. Først da har jeg sagt ham, hvad før jeg ej vidste,
at han er den første og bliver den sidste;
først da har jeg sagt ham, at ham vil jeg følge
i Liv og paa Dødens den rullende Bølge.
6. Først da har jeg sagt ham, til ham vil jeg ile,
som grædende Barn ved hans Bryst søge Hvile;
hos ham vil jeg mig og min Usselhed skjule,
kun da fris jeg ud af Fortabelsens Hule.
7. Og engang jeg ser ham, naar Lyset nedbrænder,
da strækker jeg mod ham de segnende Hænder;
naar Hjertet staar stille, og Øjet vil briste,
da hilser jeg ham med et Smil, med det sidste.

Vilh. Birkedal.

